

כיצד מוכיחין?

עלון מס' 23

אחרי שעתיים של נסיעה, האוטובוסים מגיעים אל הפארק המדובר, והמלמדים שמלווים את הטיול נדרכים ומתחילים לחשוד. במגרש החניה הסמוך לפארק, הם רואים כמה אוטובוסים נוספים...

אכזבה גדולה ומרה

התברר שבפארק נמצאות כמה מאות בנות שהגיעו עם בית הספר שלהן.

המלמדים פונים להנהלת הפארק, ושם מתברר שהיתה טעות. ההנהלה הקדישה לשתי הקבוצות את אותו היום, כשכל אחת מהן בטוחה שהיא תהיה היחידה. התחיל ויכוח קולני, המלמדים נגד הנהלת הפארק, אבל בסופו של דבר המציאות טופחת על פניהם, הפארק גדוש בילדות ואי אפשר להכניס לשם 100 תלמידי תלמוד תורה.

הם עמדו אובדי עצות, התקשרו למנהל הת"ת שלא הבין מה ההתלבטות בכלל: "אם אין פארק, אין לנו תוכנית חליפית, אין לכם מדריך טיולים צמוד שיוכל לקחת את הילדים למסלול הליכה או משהו כזה, נותרה רק אופציה אחת... תחזרו לחיידר!"

המלמדים מסתכלים זה על זה באי נעימות, כל אחד מקווה שחברו יעשה את העבודה עבורו. לבסוף מתנער אחד מהם, נוטל את המגפון ומכריז: "כל הילדים לחזור לאוטובוסים, אנחנו נוסעים מכאן".

הילדים כמובן שואלים את השאלה המתבקשת, נוסעים זה ברור, השאלה לאיפה נוסעים? אבל המלמדים מנסים להתחמק מלענות על השאלה ואחרי שהם מעלים את הילדים לאוטובוסים ומוודאים שכל אחד יושב במקומו, הם נאלצים לגלות להם את האמת המרה: "אנחנו נוסעים לחיידר".

תגובת הילדים כמובן היתה אכזבה גדולה וכעס מתפרץ... "איזו חוצפה", צועק אחד, חברו משיב לו "זו לא חוצפה, זאת פשוט רשעות!", השלישי אומר "ידעתי שזה מה שיהיה, ידעתי! בחיידר שלנו הטיולים אף פעם לא יוצאים מוצלחים..."

באחרונה התקיימה הוועידה ה-18 של ארגון 'וקרבנו' בארה"ב. הארגון ידוע בפעילויותיו הכבירות למען השבת החינוך, והקשר בין ילדים והוריהם בבתי החרדים בארה"ב, ומפעם לפעם הוא עורך ועידה שמתקיימת בשבת במקום נופש כלשהו, כשבמהלך השבת כל השיחות ודברי התורה שנושאים הרבנים והדרשנים המוזמנים למעמד, נוגעות לנושא החינוך מזוויות שונות.

במוצאי שבת מתקיים המעמד המרכזי, ואת הדרשה העיקרית והחשובה ביותר נושא מגיד המישרים הנודע, רבי אברהם מרדכי מלאך שליט"א, הזוכה לשמח לבבות ולקרב יהודים לאביהם שבשמים בדרשותיו המופלאות.

בדרשתו האחרונה, במוצאי 'שבת וקרבנו', סיפר סיפור מדהים ומרגש במיוחד, שכל הורה חייב לקרוא, ולהפנים... את הסיפור הוא מספר משמו של הגה"צ רבי צבי מאיר זילברברג שליט"א, שהעיד שבדק את פרטי המעשה ושוחח עם הנפשות המעורבות בסיפור, כדי לוודא שפרטיו נכונים, וכך הוא מספר:

היה זה בתלמוד תורה חשוב בארץ הקודש. לקראת ימי השובבי"ם, החליטה ההנהלה לערוך מבצע מיוחד של לימוד שעות רצופות על ידי תלמידי כיתות ו-ט. הילדים למדו שעות רצופות, ובסיומם של ימי השובבי"ם, כך הבטיחו להם, הם יתוגמלו בטיול מיוחד אליו יוכלו להגיע כל מי שלמד שעות רצופות בלי לדבר בכלל.

הילדים אכן הקפידו על כך מאוד, התאמצו בכל כוחם, ובלי עין הרע, כל ילדי הכיתות האמורות הצליחו מעל ומעבר.

ימי השובבי"ם הסתיימו, ההנהלה הגיעה להסכם עם פארק כלשהו, שניאות להקדיש יום מיוחד עבור הת"ת, כדי שהילדים יוכלו לשחק ברוגע ובנחת, ולא יהיה שום חשש של מראות לא צנועים חלילה במתקני המים של הפארק וכדו'.

הגיע היום המיוחל, כל הילדים התייצבו בשעה המדויקת עם כובעי השמש והתרמילים, תלמידי כיתות ו-ז עלו לאוטובוס אחד ותלמידי כיתות ח-ט עלו לאוטובוס השני, וכך, בגיל וברגנה הם יצאו אל הטיול הגדול...

להמשך קיומו של העלון, למי שמכיר בערכו וחשיבותו, מתקבלות תרומות לע"נ, או לשמחות וכדו'

לתרומות/הנצחות, או לקבלת העלון באימייל, וכן לתגובות: blu.israel@gmail.com

בספסל הראשון יושבים המלמדים, מרכינים ראש ומחכים שהנסיעה תיגמר. האמינו לי, אף אחד מאיתנו לא היה רוצה להחליף אותם באותם רגעים לא נעימים. הילדים זועמים בצדק רב, והכתובת לזעם היא רק המלמדים, למרות שהאחריות שלהם לתקלה היא אפסית...

באוטובוס של כיתות ו-ז היה מצב הרוח זועם במיוחד. לאחר כמה דקות התחלף הכעס בתחושה של אכזבה נוראה, הילדים ישבו עם פנים חמוצות וזעופות, והמלמדים הרגישו שהם שוחים בתוך קופסת שימורים גדושה במלפפונים חמוצים.

פתאום מגיע ילד אחד, די שקט ורגוע, ניגש לספסל הראשון ומבקש מהמלמדים רשות לדבר ברמקול של האוטובוס. "מה אתה רוצה?", שואל אותו המלמד בחוסר אימון: "את המיקרופון", משיב הילד בביטחון.

מה פתאום מיקרופון? שבו, זה מסוכן לעמוד, זה לא בטיחותי, הנהג יכעס עליך, חובה לשבת במקום...

אבל הילד מבקש שוב, והמלמד מחליט להיעתר... "נו, טוב, קח את המיקרופון, אולי זה יעזור שהילדים האחרים יפסיקו להיות חמוצים כל כך..."

הילד לוקח את המיקרופון, והמלמד חשב שהוא עומד להתעלף: "ילדים חביבים!", מכריז הילד הביישן אל תוך המיקרופון בפאתוס לא מוכר בעליל, "אתם יודעים מה קרה כאן היום?"

כל הילדים מרימים את ראשיהם השמוטים, הם עדיין עם פנים חמוצות, אבל הילד הצליח לתפוס את תשומת לבם.

אתם יודעים מה קרה לנו היום? היום היה יום היסטורי בעם ישראל. היום זכינו לקיים מצווה חשובה, נסענו לפארק, היינו אמורים לשחק וליהנות, אבל לא שיחקנו ולא נהנינו. למה? כי הקב"ה לא רוצה! כי הקב"ה לא מרשה לנו להיכנס למקום שהצניעות בו אינה מאה אחוז. היום זכינו לעשות את רצון ה', אפילו שקשה לנו. עמדנו בניסיון! אשרינו מה טוב חלקנו... בואו אני אלמד אתכם שיר יפה...

בשלב זה מתחיל הילד לשיר "אשרינו, מה טוב חלקנו ומה נעים גורלנו...". שניים שלושה ילדים שהכירו את השיר הצטרפו אליו, והוא שר פעם שניה ושלישית... בפעם הרביעית כבר רוב הילדים באוטובוס שרו אותו, וכעבור כמה דקות נוספות, האוטובוס כולו רקד לקול צלילי המוזיקה. הילדים שרו בהתלהבות... "היי א-אשרינו, מה טוב חלק-ינו, ומה נ-עים גורלנו".

אחד הילדים אפילו פתח את החלון ושר כלפי חוץ, כמה אחרים הצטרפו אליו, ובמשך שעה ארוכה הם שרו ושרו בהתלהבות מרובה את השיר הנפלא, כשכל המצב רוח באוטובוס התרומם באופן יוצא דופן.

המלמדים הביטו זה על זה בחוסר אימון. איזה כח של ילד! מי היה מאמין? ילד אחד שהצליח להפוך את מצב הרוח של כל הילדים באוטובוס. כל הכבוד!

הפתעה כפולה

כשהם הגיעו לחיידר וירדו מהאוטובוס, מגיעים מולם המלמדים של כיתות ח-ט עם חיוך ענק... "אתם לא מבינים מה קרה באוטובוס שלנו", הם מספרים להם: "כשסיפרנו לילדים שאנחנו נוסעים חזרה לחיידר, הם ממש כעסו, היה צעקות ודמעות, אחר כך ישבו כולם בפנים חמוצות, ואז בא ילד אחד, מכתה ט', וביקש את המיקרופון, בסוף הסכמנו לתת לו והוא אמר לילדים: "אתם יודעים מה קרה פה היום? היום היה יום היסטורי, אנחנו ויתרנו על יום כיף, רק בגלל שהקב"ה לא מרשה, אשרינו מה טוב חלקנו... ואז הוא התחיל לשיר וכל הילדים הצטרפו אליו, ממש פלא איך שילד אחד הצליח להרים את כל האוטובוס".

שני המלמדים של כיתות ו-ז מסתכלים עליהם בתימהון... "אתם מתבלבלים... זה היה באוטובוס שלנו!". והמלמדים של ח-ט אומרים "מה? מה פתאום, אנחנו אומרים לכם שזה היה באוטובוס שלנו!"

מהר מאוד התברר ששני הילדים הללו הם אחים, שניהם קיבלו את אותו החינוך והגיבו באותה הצורה להתרחשות הלא נעימה...

באו ארבעת המלמדים לחדרו של המנהל, וסיפרו לו את הסיפור במלואו... המנהל נרעש ונרגש, הוא אמר שכזה סיפור מחייב חקירה ודרישה...

בביתם של הילדים צלצל הטלפון. אמם רואה שעל הצג כתוב שזה מהמשרד של תלמוד התורה. היא נלחצת. מי יודע מה שלוימל"ה שלה כבר עשה הפעם שהמנהל מתקשר...

היא מבקשת מהאבא שיענה הוא לטלפון, אבל האבא רואה שמדובר בתלמוד התורה ועושה את אותו החשבון... "עדיף שאת תעני", הוא אומר לה ורץ מהר לחדר השני, כשהוא מבטיח להרים את השפופרת ולהקשיב לשיחה... "אם אני אראה שאת מסתבכת אני איחלץ לעזרתך", הוא מבטיח לאשתו, "עדיף שאת תתחילי... שנראה במה מדובר..."

אשמח לשמוע רעיונות והצעות ייעול - הכל יתקבל בברכה.

ישראל חיים בלומנטל

לתרומות/הנצחות, או לקבלת העלון באימייל, וכן לתגובות: blu.israel@gmail.com

נתרם על ידי ידיד נאמן לזיכוי הרבים

כיצד מוכיחין?

המשך

שכזה אירוע זה לא קל לילדים, שצריכים להוריד וללבוש ולמדוד עוד בגד ועוד בגד, והם מאבדים סבלנות... לאחר מכן הם היו צריכים לצעוד כברת דרך עד התחנה, היה להם חם מאוד, וליד התחנה היה קיוסק שממנו ניבטו אליהם מקררים עמוסים גלידות וטילונים.

הילדים ביקשו מאמא שתקנה להם, והיא אמרה שאכן מגיע להם. אבל היו לה רק כמה דקות עד שהאוטובוס יגיע, ולכן היא השאירה את הילדים בתחנה, מיהרה לקיוסק, קנתה טילונים כמספר הילדים, אספה אותם אל תוך שקית ושבה במהירות לתחנה. "אחרי שנעלה לאוטובוס נחלק לכם את הטילונים", היא הבטיחה, "ממש עוד כמה דקות..."

עוד הדיבור בפיה והנה האוטובוס מגיע, הם עולים, היא משלמת, כולם מתיישבים איש איש במקומו, ואמא מוציאה את השקית כדי לחלק להם את הטילונים.

רגע לפני שהיא מחלקת להם, היא מעיפה מבט ו... נחרדת לגלות שהטילונים הם בהכשר שהם לא נוהגים לאכול...

היא אומרת לילדים: "אני מאוד מצטערת, אבל הטילונים האלו הולכים לפח. אנחנו לא אוכלים אותם..."

הילדים התחילו להתקומם ולבכות, אבל היא אומרת להם: "ילדים יקרים, הטילונים האלו לא בהכשר שלנו, אנחנו לא אוכלים אותם! לא אתם, לא אני, לא אבא שלי ולא סבא שלי, עד משה רבינו וזמן מתן תורה, כולנו הקפדנו לכל אורך הדורות לאכול רק אוכל כשר למהדרין!"

הילדים הבינו שבאמת לא כדאי לאכול מהטילונים הללו, אבל האכזבה עדיין היתה קשה ומרה. הם בכו שחם להם, ואמא הבטיחה לפצות אותם... כשהגיעו הביתה, היא פתחה את המקפיא, הוציאה קופסה של גלידה וחילקה לכל אחד גביע גלידה עם סוכריות של עוגה שפיזרה מלמעלה.

טיול לסופרמרקט

אחרי שעה מגיע האבא הביתה, חוזר מהעבודה... "שלום לכולם", הוא אומר ותולה את החליפה על הקולב. היא מכינה

היא אכן עונה לשיחה, והמנהל שכבר יש לו ניסיון בכגון דא, מקפיד לומר מיד עם תחילת השיחה: "הכל בסדר עם הילדים, לא קרה להם כלום והם לא עשו שום דבר רע".

אנחת רווחה קולנית נשמעת משני החדרים, אבל הם עדיין לא רגועים, מה מביא את המנהל להתקשר אליהם בעיצומו של יום בהיר, כשהילדים בכלל אמורים להיות בפארק ולהשתובב עם חבריהם?

אומר להם המנהל: "יש לי לספר לכם 'סיפור של נחת', ומתאר את השתלשלות האירועים, כשהוא מסיים בהצהרה: "אשריכם מה טוב חלקכם שאתם מחנכים בצורה טובה כל כך את הילדים שלכם".

האמא הנרגשת מודה בכל פה למנהל, ומסבירה שעל החינוך אחראי האבא שנמצא פה על הקו, והאבא משתעל בעדינות, אומר תודה רבה, ומודה שהוא שמע את כל הסיפור "פשוט הייתי עסוק פה באיזה עניין לכן לא יכולתי לדבר..."

שני ההורים מודים יחד למנהל, ומתכוונים לסיים את השיחה אבל המנהל עוצר אותם... "רגע רגע, אתם לא הולכים לשום מקום. אני חייב שתגלו לי את הסוד". הם שואלים איזה סוד, על מה הוא מדבר, והמנהל אומר להם: "זה לא דבר מקרי ששני אחים הגיבו באותה צורה בלי שום הכנה או תיאום מראש. יש פה משהו, אני חייב לדעת מה הסיפור!"

אחרי שהפעיל עוד קצת לחץ, הם מספרים את הסיפור, וזה סיפור שכל אחד מאתנו חייב לשמוע ולהפנים!!!

גלידות בפח האשפה

"זה קרה לפני כמה חודשים, במהלך הקיץ", מספרים ההורים. הם התכוונו לקראת שמחה משפחתית, והיו צריכים לרכוש בגדים עבור כל הילדים מכף רגל ועד ראש. האמא שמעה שיש איזו חנות הרחק משכונתם החרדית, שהמחירים שם הרבה יותר זולים.

ביום מן הימים, אספה האמא את כל הילדים ויצאה איתם באוטובוס לכיוון החנות המדוברת. הם בילו שם שעה וחצי או שעתיים, קנו את כל הבגדים הנדרשים, ופנו לחזור. כמובן

אשמח לשמוע רעיונות והצעות ייעול - הכל יתקבל בברכה.

ישראל חיים בלומנטל.

לתרומות/הנצחות, או לקבלת העלון באימייל, וכן לתגובות: blu.israel@gmail.com

נתרם על ידי ידיד נאמן לזיכוי הרבים

כיצד מוכיחין?

היום יצאו ילדים טהורי עיניים וברי לבב, לקנות בגדים לכבוד החתונה המתקרבת במשפחתם, היה להם חם, הם קנו גלידות, ולמרות שמאוד מאוד רצו לאכול אותן, הם זרקו את הגלידות לפח.

למה? לא בגלל שאמא שלהם לא אמא טובה חלילה, לא בגלל שאבא שלהם קמצן או 'חסכן כרוני', הם לא אכלו את הגלידה אך ורק בגלל שהקב"ה לא מרשה! הם עמדו בניסיון ושילמו מחיר אישי כדי לקיים את רצון ה'!!! זהו יום חג, זאת סיבה לחגיגה. אשרינו מה טוב חלקינו"...

בשלב זה לימד האבא את הילדים את השיר "אשרינו מה טוב חלקנו", וכל המשפחה רקדה משך שעה ארוכה בהתלהבות גדולה...

לסיום אמר להם האבא: "ילדים יקרים, דעו לכם שבמשך כל ימי חייכם אתם תצטרכו להתמודד עם ניסיונות, ניסיונות קשים הרבה יותר.

תרצו לעשות כל מיני דברים, ולא תוכלו לעשותם כי הקב"ה לא מרשה לעשות אותם.

תמיד תמיד תזכרו! יש לכם אפשרות להיות עצובים וזעופים על כך שהקב"ה לא מרשה כל מיני דברים, אבל אנחנו צריכים לשמוח על כך. הקב"ה לא מרשה לנו כי הוא אוהב אותנו, כי אנחנו קשורים אליו. מהגויים לא אכפת לו שיעשו מה שהם רוצים, אין לו קשר איתם. אנחנו מחוברים אליו וקשורים בו, לכן אכפת לו מאתנו והוא אומר לנו איך להתנהג! כשיש לכם ניסיון, תעמדו בו, תוותרו על ההנאה הרגעית, תתגברו על הפיתוי הזמני ותעשו את זה בשמחה! תצעקו 'אשרינו מה טוב חלקנו'.

לו כוס קפה ומספרת לו את קורות היום, כולל הסיפור עם הגלידות שעלו הרבה כסף והלכו לפח בגלל ההכשר...

האבא שואל את האמא, "נו, ומה עשית???", והיא משיבה שהיא הרגיעה אותם, ובבית נתנה להם גלידה בצלחות...

"רגע רגע...", הוא מברר, "זרקנו גלידות לפח, הילדים היו מאוד מאוכזבים, ולא עשינו עם זה כלום? ... זאת הרי הזדמנות שאסור לפספס! אנחנו חייבים להשתמש בזה".

האבא מוחא כפיים בהתלהבות: "ילדים, בואו! יש לי משהו חשוב להגיד לכם".

כל הילדים מתאספים ותולים בו עיניים תמהות, מה אבא רוצה להודיע להם?

והאבא אומר להם: "היום זהו יום היסטורי בתולדות המשפחה שלנו. היום יש לנו יום חג, אני רוצה שתתארגנו, אנחנו יוצאים לסופרמרקט הגדול..."

הם מגיעים לסופרמרקט... 17 שורות של מדפים עמוסי כל טוב, והאבא מכריז:

"עכשיו כל אחד קונה מה שהוא רוצה!"

זה רגע מאוד מסוכן, קחו ילד בני ברקי ותשחררו אותו באמצע סופרמרקט לקנות כל מה שהוא רוצה, הוא עוד יקנה יותר מאמא שלו ואבא שלו ביחד...

הילדים קנו ממתקים טעימים, כל אחד שניים שלושה ממתקים, והאבא משלם בשמחה בלי להתלונן ובלי לעשות מזה עסק.

חוזרים הביתה, מוציאים את המפה הכי חגיגית שבה משתמשים רק בחגים, פורסים על השולחן, מדליקים נרות, אוכלים ממתקים ורק אז האבא מסביר להם מה היה כל כך מיוחד היום...

אשמח לשמוע רעיונות והצעות ייעול - הכל יתקבל בברכה.

ישראל חיים בלומנטל.

לתרומות/הנצחות, או לקבלת העלון באימייל, וכן לתגובות: blu.israel@gmail.com

נתרם על ידי ידיד נאמן לזיכוי הרבים